

ทำไมเราควรอธิษฐาน?

โดย โฮลลีย์ แอล มุดด์

www.DivineRevelations.info/THAI

ผมได้รับประสบการณ์ตามข้างล่างนี้เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2000 / 20:15 น. / โฮลลีย์ แอล มุดด์

ผมเห็นพระเจ้านั่งอยู่บนบัลลังก์ขนาดใหญ่สีขาว คนยืนอยู่ด้วยกันเป็นแถวยาวอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ผมงุนงงกับความจริงที่ว่าคนเหล่านี้ทั้งหมดไม่มีใบหน้า ใบหน้าของพวกเขาควรไปอยู่ที่ไหน มันเพียงแค่ว่างเปล่า

แต่ละครั้งคนหนึ่งมาต่อพระพักตร์พระเจ้า พระองค์จะเปิดหนังสือและอ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่คนนี้ได้กระทำออกมา

ทุกอย่างถูกบันทึกและพระเจ้าอ่านทั้งเล่มตั้งแต่ต้นจนจบ ทุกคนในแถวนี้ได้รับการศึกษา และถูกสาปแช่งสุนทร

แต่ละครั้งพระเจ้าจะบอกแต่ละคนว่าพวกเขาโดนสาปแช่ง คนนั้นจะเริ่มกรีดร้อง และร้องไห้และอ้อนวอนพระเจ้าขอโอกาสเพียงแค่อีกครั้งเดียว

พระเจ้าน้ำตาไหลลงบนแก้มของพระองค์ แต่ก็สายศิระชะของพระองค์ บอกแต่ละคนพวกเขามีโอกาสหลายครั้งที่จะสำนึกบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ สิ่งนี้ดำเนินต่อไประยะหนึ่ง

ในที่สุดพระเจ้ามองดูมาที่ผมและถามผมว่า

"ทำไมเจ้าไม่ทำอะไรสักอย่าง?" ผมงุนงง

"พระองค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร พระองค์เจ้าข้า?" ผมตอบ **"อธิษฐาน"**

พระเจ้าตอบ ดังนั้นผมจึงเริ่มอธิษฐานแต่ไม่เร่าร้อน หลังจากนั้นในเวลาสั้นๆ

พระเจ้าหันมาหาผมด้วยความกังวล และพูดว่า **"ดูที่คนเหล่านี้ มองดูพวกเขาอย่างจริงจัง"**

ขณะที่ผมปฏิบัติตาม หน้าของพวกเขาปรากฏชัดขึ้น

พวกเขากลายเป็นคนที่ผมรู้จักคล้ายคล้ายคล้า พวกเขาเป็นคนที่รู้จัก

ผมเริ่มอธิษฐานเพื่อพวกเขา ร้อนรนขึ้นอีกหน่อย หลังจากเวลาหนึ่ง

พระเจ้าหันมาทางผมอีกครั้งด้วยความเข้มงวดมากขึ้น และพูดว่า **"ดูที่คนเหล่านี้อีกครั้ง"**

ตอนนี้คนกลับกลายเป็นเพื่อน **"เจ้าต้องอธิษฐานให้หนักยิ่งขึ้น"** พระเจ้าเตือนผม

ผมเริ่มอธิษฐานหนักขึ้นอีกหน่อย แต่ยังคงมีคนแถวยาวเข้ามาต่อพระพักตร์พระเจ้า

พระองค์จะอ่านเรื่องราวชีวิตของพวกเขาจากหนังสือส่วนตัวของพวกเขาเอง และก็ถูกสาปแช่ง

อีกครั้งหนึ่งที่พระเจ้าหันมาหาผม ครั้งนี้อยู่ในความโกรธ

พระองค์ยังคงร้องไห้ให้กับจิตวิญญาณที่ถูกสาปแช่ง

“เจ้าเข้าใจและหยิ่งรักรึจริงๆหรือเปลวว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นที่นี่?” พระเจ้าถามผม **“ดูนี่!!”**

แล้วหลุมหนึ่งก็เปิดออกทางด้านหลังของแถวคนที่ยาวนี้ ผมจ้องมองดูที่หลุมนั้น

มันมีความมืดที่นากลัวออกมาจากหลุมนั้น ผมได้ยินเสียงกรีดร้อง

และตะโกนและการร้องไห้คร่ำครวญ และการครวญครางออกมาจากหลุมนั้น **“ไปและจ้องดู”**

พระเจ้าสั่งผม ผมไม่ได้ต้องการ ผมกลัว

แต่มันเหมือนราวกับว่ามีมือหนึ่งอยู่ที่ข้างหลังผมบังคับผมไปที่ขอบของหลุมดำนี้

เมื่อผมมาถึงขอบของหลุมดำนี้ ผมจ้องลงไปข้างใน

แล้วผมก็ถอยกลับด้วยความหวาดกลัวและสยองขวัญ

ผมสามารถเห็นลงไปหลุมดำ

มันปรากฏว่าเป็นอุโมงค์ที่ยาวและลาดลงไป ผมสามารถเห็นการเตี๊อดตาล

การเผาผู้คนจำนวนมากมายาวที่เบื้องล่างของหลุมนี้ พวกเขาแออัดอยู่ด้วยกัน

เหมือนว่าจะไม่มีช่องว่างระหว่างพวกเขาเลย

มีเปลวไฟและเรืองแสงสีส้มแดงออกมาจากเบื้องล่างของหลุมนี้

ผมได้กลิ่นกำมะถัน ผมเห็นไฟและเปลวไฟ

ผมรู้สึกได้ถึงความร้อนที่รุนแรงของไฟ

ผมเห็นหนอนคลานไปทั่วตัวของคนที่อยู่เบื้องล่างของหลุมดำ ผู้คนอยู่ในไฟ

แต่ก็ไม่ได้ถูกทำลายด้วยไฟ แต่พวกเขาก็กรีดร้องออกมาด้วยความทุกข์ทรมานและเจ็บปวดจากไฟ

พวกเขามองขึ้นมายังทางเปิดของหลุมดำ แขนและมือของพวกเขาถูกยกขึ้น

พวกเขาถูกย่ำและเคลื่อนไหวกันพล่านเหมือนคลื่นขนาดใหญ่

และพวกเขาก็กรีดร้องขอการปลดปล่อย ขอความเมตตา แต่มันไม่มีความเมตตา ไม่มีการปลดปล่อย

ผมถอยกลับจากขอบของหลุมดำด้วยความกลัวและสยองขวัญและสิ้นหวัง

ผมหันกลับไปทางที่พระเจ้าทรงนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ พระองค์ยังคงอ่านจากหนังสือ

ตอนนี้ผมเห็นกองหนังสือขนาดใหญ่และไม่มีที่สิ้นสุดซ้อนกันอยู่ถัดจากบัลลังก์ของพระองค์

และผมรู้ว่าผู้คนนั้นทุกคนที่หนังสือเหล่านั้นเขียนเกี่ยวกับพวกเขา กำลังจะถูกสาปแช่ง

ผมมองดูที่แถวที่ยาวและไม่รู้จบของคนอยู่ด้วยกันต่อพระพักตร์พระเจ้า รอคอยที่จะถูกพิพากษา

ตอนนี้ผมเห็นทุกหน้าอย่างชัดเจน พวกเขาเป็นเพื่อน ครอบครัวและญาติของผม

และพวกเขากำลังถูกสาปแช่ง ผมเห็นพวกเขาถูกโยนลงสู่หลุมดำนั้น

และผมได้ยินพวกเขากรีดร้องขณะที่พวกเขาตกลงไปในอุโมงค์ที่ยาวนั้น

พระเจ้าหันมาทางผม พร้อมทั้งน้ำตาไหลลงบนแก้มของพระองค์ และบอกว่า **“อธิษฐานเดี๋ยวนี้”**

ผมเริ่มร้องไห้และกรีดร้องออกต่อพระเจ้าขอความเมตตาต่อคนเหล่านี้ ขณะที่แต่ละคนถูกสาปแช่ง

ผมวิ่งไปที่ขอบของหลุมดำและพยายามที่จะดึงพวกเขากลับออกจากหลุมดำ

ผมฉวยมือและแขนของพวกเขาและพยายามที่จะยึดพวกเขาไว้

แต่พวกเขาก็จะลื่นออกจากการจับของผม ผมอยู่ข้างตัวเอง

พยายามอย่างสิ้นหวังเพื่อที่จะรักษาคนเหล่านี้ที่ผมรักจากการลงไปหลุมดำ

ผมเอื้อมออกไปและคว้าพระเจ้าไว้

แล้วก็ยืกลงไปในหลุมดำด้วยแขนของผมอีกข้างหนึ่งเพื่อพยายามและคว้าผู้คนออกจากหลุมดำ

“ปล่อย” พระเจ้าบอกผม **“ถ้าข้าพระองค์ปล่อยพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะตกลงไปในหลุมเสียเอง”**

ผมประท้วง **“ปล่อย”** พระเจ้าบอกอีกครั้ง ผมปล่อย

มันเหมือนกับว่ามีมือที่มองไม่เห็นกำลังจับผมไว้อยู่ ผมนอนลงข้างๆขอบของหลุมดำ

เอื้อมลงไปข้างใน พยายามที่จะฉวยและจับเอาไว้คนที่กำลังตกลงไปสู่หลุมดำ

ผมรู้สึกเหมือนว่าตัวผมเองกำลังถูกเผาจากไฟและเปลวไฟ ในบางครั้งผมรู้สึกราวกับว่า **“กรงเล็บ”**

เอื้อมออกมาจากหลุมดำและตีผม ผมรู้สึกถึงการเผาไหม้บนแขนของผม

และเห็นรอยข่วนปรากฏอยู่บนแขนของผม

ผมร้องไห้ และร้องเรียกพระเจ้าเพื่อปลดปล่อยคนเหล่านี้ คนที่รักของผม

ผมอ้อนวอนพระเจ้าให้เมตตาต่อคนที่รักของผม

และไม่สาปแช่งพวกเขาสู่หลุมดำ

“มันง่ายกว่าที่จะอธิษฐานเพื่อคนที่หลงทางเมื่อพวกเขาเป็นคนที่รักของเจ้าเอง” พระเจ้าพูดกับผม

“จำไว้ว่าคนที่หลงทางทั้งหมดเป็นที่รักของเรา

เราต้องการลูกของเราที่จะเริ่มอธิษฐานสำหรับคนเหล่านี้ ลูกที่หลงทางของเรา

ขณะที่เจ้าอธิษฐานเพื่อพวกเขาตอนนี้

เราจะชูคนรุ่นหนึ่งของผู้ขอร้องขึ้นเพื่อยืนอยู่ในช่องว่างสำหรับลูกที่หลงทางของเรา

ผู้ขอร้องเหล่านี้จะรู้สึกถึงความร้อนของการต่อสู้และถูกเผาไหม้โดยมัน

กองกำลังของนรกจะมาต้านกับพวกเขา และโจมตีพวกเขา แต่เราจะอยู่กับพวกเขา

และจะยึดพวกเขาไว้ ตอนนี้เจ้าจะอธิษฐานหรือเปล่า?”

โฮลลีย์ แอล มูดี